Ніна Гарагляд

Да вытокаў сваіх

Вершы

Гарагляд (Дзякава) Ніна Васільеўна нарадзілася 20 лютага 1952 года на хутары Паўлінава Пінскага раёна. Скончыла філалагічны факультэт Брэсцкага педагагічнага інстытута імя А. С. Пушкіна. Працавала на Брэсцкім тэлебачанні і радыё, настаўнічала на Камянеччыне. З 1974 г. працоўны шлях Н. Гарагляд звязаны з камянецкай раённай газетай «Навіны Камянеччыны»: была літсупрацоўнікам, загадчыцай аддзела пісьмаў і сацыяльных праблем, намеснікам рэдактара, рэдактарам (2003—2008). Выдала некалькі паэтычных кніжак, «Душа мая босая...» (2025 г.)

* * *

У шумным горадзе стане няўтульна.
Мне б вясковай на дзень цішыні...
Палячу на Палессе птушкай —
Да вытокаў сваіх, да радні.

А з радні — адна сястра.
Вось ідзе з горада з кульбай...
Як убачыла мяне —
З рукі выпаў кошык з бульбай...

Плача сястра і смяецца,
Туліць мяне да грудзей...
А з прысадаў, услед за намі,
Цішыня на цыпках ідзе.

* * *

Апусцелы, людзьмі закінуты.
Адно Богам не адрынуты.
Патануў у дзікіх рамонках
Хутар мой, што на песню быў звонкі.

Хаты згорбіліся сіратліва,
Вочы вокнаў глядзяць сарамліва...
Стары крыж-абярэг стаіць з краю.
Ручніком, як рукой, мне махае...

* * *

Не выцягну стрэмку да скону:
Я родам з сіроцтва, з дзетдома,
Казённая — нібы варона,
Якая ў мяне абарона?
Ішла я з душою наросхрыст,
А ліпла ў дарозе кароста.
На свет, як дзіця, глядзела,
Ды столькі падману мела.
Адпіхвалі локцямі ўпарта:
Пад сонцам ты быць не вартая!
Здавалася: вось агрызнуся!..
Ды зноў саступлю, усміхнуся.
У вачах дабрыня і стома...
Я родам з сіроцтва, з дзетдома.

* * *

Павешу на абразок
Вышываны ручнічок.
Ходнічак засцялю
Ды песню запяю.
Тую, што маці спявала,
Як на кроснах ткала:
— Ой, пайду я гаем
Сваю долю пагукаю.
Азваўся з гаю каханы —
З ім на ручнічок стану...
Ручнік крыжыкам вышываны —
Як на покуці ў хаце мамы.

* * *

Дождж сняжок счарнелы дзяўбе.
Заблукала хвілінка ў дзень...
На карчах — хусткі белых туманаў.
Цёплы люты хмеліць, дурманіць.

Па гразі да вярбовых коцікаў,
Бы дзяўчына, лячу ў боцікаў...
Цуд пушысты ў руках трымаю.
У вясны прыпыняюся з краю.

* * *

Твая куртка сохне на шнуры.
Не ў нашым — у чужым двары.
Я пагляд жаллівы адвяду.
Як ваду ў вядзерцы, панясу бяду.

Смутак засцілае мае вочы:
З новай музай праз дарогу крочыш.
Ля цябе дачка чужая скача...
А свая — без таты ў хаце плача...

* * *

Да асенняе краскі
Шчэ ляціць матылёк...
Да мяне ты па восені
Заблукаеш здалёк.

Стол накрыю я госцю.
Завару чай пахкі.
— Еш пірог, — я скажу,
Дакрануся цішком да рукі.

Для цябе я пякла.
Хрызантэмай цвіла...
Ты прыехаў, і туга
Туманамі сплыла...

* * *

Я думала, што пражыву без вершаў.
І без пакут. Сыду са сцэны ў залу...
Ды, нібы мной пакрыўджаныя дзеці:
— Нас не кідай! — так вершы мне сказалі.

— Як змоўкнеш — спеваў птушак не пачуеш.
Пах квету яблынь не аблашчыць маем...
Бо стане да ўсяго душа глухая...
А з намі — дык яна заўжды жывая!